

РЕШЕНИЕ

№ 2459

гр. София, 11.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 23.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8963** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Н. Б., гражданин на Република А., срещу Отказ за издаване на виза изх.№ ALG 1900075 от 08.07.2019 г., издаден от И. Тотин, на длъжност съветник консул в Посолството на Република България в Алжирската демократична и народна република.

Жалбоподателят сочи незаконосъобразност на отказа, поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му, тъй като не е съобразен принципа на съразмерност при издаването му е не е направена преценка на степента на засягане на законните интереси на кандидата и близките му. Позовава се на липса на обосновка и конкретизиране на фактическо основание за издаване на отказа, съответно не е надлежно мотивиран. Позовава се на несъразмерно засягане на правото на личен и семеен живот, в нарушение на ЕКПЧ, като жалбоподателят е член на семейство на български гражданин, като отказа го откъсвал трайно от майката на децата му и от неговите деца. Претендира отмяната на отказа.

Ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Представя подробни съображения и в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Със Заявление № 190075 от 26.02.2019г. (л.17 по делото) Н. Б., гражданин на Република А., е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ от Консулската служба на Посолството на Република България в Алжирската демократична и народна република. Към заявлението са приложени съответните изискуеми съгласно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим документи (л.19-44).

По подаденото заявление е издаден оспореният отказ изх. № ALG 1900075 от 08.07.2019г. 19.03.2019 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от И. Тотин на длъжност съветник, консул в Посолството на Република България в Алжирската демократична и народна република. Актът е връчен на жалбоподателя на 10.07.2019г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 23.07.2019 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Отказът е мотивиран с разпоредбата на чл.10, ал.1, т.13 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че от извършената проверка се установява, че заявителят има наложена принудителна административна мярка да не влиза в България.

По делото е представена информация от Дирекция „Миграция“ (л.62), че по искането за издаване на виза на жалбоподателя, на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ е изразено отрицателно становище на 03.07.2019г. въз основа на въведен сигнал по чл.24 от Регламента на ШИС. Становището е отразено в Националната визова информационна система в поле „Резолюции, становища, бележки“ в искането за виза. С писмо от 18.12.2019г. от зам.директора на Дирекция „Миграция“ МВР, по делото се установява, че Н. Б. има наложена забрана за влизане в Република България на основание чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят, чрез адвокат Д. се позовава на обстоятелството, че е напуснал доброволно пределите на РБългария и сочената като влязла в сила спрямо него ПАМ и се е завърнал в страната си на произход. От издаване на заповедта до доброволното му завръщане в страната на произход е имало период от около две години, в които той доброволно е полагал подписи в съответното полицейско управление. Позовава се на Решение по дело С-29/2015г. на АССГ и на Заповед № УРИ-5392 ПАМ-36/14.01.2016г. на началник сектор „Миграция“, с която е разпоредено явяването му за полагане на подпис в съответното териториално поделение.

По делото е представена заповед за налагане на принудителни административни мерки спрямо жалбоподателя по чл.42 от ЗЧРБ - № 3-1659/20.05.2015г., за експулсиране, отнемане право на пребиваване и забрана за влизане в Република България за срок от 5г. (л.52 по делото). Заповедта подлежи на изпълнение съгласно чл.44, ал.4 от ЗЧРБ. Няма данни да е отменена.

По делото са представени и две съдебни решения (л.66-70), от които се установява, че ВАС е отхвърлил жалбата на жалбоподателя срещу заповед № 3-1660ч от 20.05.2015г. на председателя на ДАНС за принудително настаняване в СДВНЧ.

По делото е прието за безспорно, че жалбоподателят не е прекъсвал връзката с децата си.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма,

спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Наредбата, със Заповед № 30/27.12.2018 г. (л.44 по делото) на извънредния и пълномощен посланик на Република България в Алжирската демократична народна република, И. Тотин е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза. По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган.

Съдът не установи нарушения на формата и процедурата при издаване на акта. Що се отнася до фактическите и правни основания на отказа и оплакванията за тяхната неяснота, то същите, освен че накратко са посочени (от текста на отказа е видно, че е мотивиран от принудителна административна мярка на чужденеца да не влиза в България), се установяват от представените към преписката заповед за налагане на ПАМ и информация за отрицателно становище на Дирекция „Миграция“.

Отказът не е в противоречие с материалния закон и целта му. Видно от обжалвания административен акт, като правно основание за издаването му е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.13 ЗЧРБ, а като фактическо основание е посочено, че чужденецът има наложена принудителна мярка да не влиза в България. Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.13 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато на лицето е наложена принудителна административна мярка да не влиза в страната. За да е налице хипотезата на чл.10, ал.1, т.13 ЗЧРБ е необходимо наличието на две кумулативни предпоставки – на чужденеца да е наложена мярка „забрана за влизане в Република България“ и тази мярка да е влязла в сила към момента на постановяване на отказа за влизане. В случая и двете предпоставки са налице видно от Заповед № 3-1659/20.05.2015г. на председателя на ДАНС и липсата на данни същата да е отменена. Както посочва ответника, при наличие на забрана за влизане в страната, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следва да откаже издаване на виза.

По отношение на довода на адвокат Д. във връзка със заповедите относно настаняване в СДВНЧ и изпълнение на подписка, както и твърденията за доброволното изпълнение на принудителната мярка, следва да се има предвид, че конкретната наложена мярка „забрана за влизане в Република България на чужденеца“ е с многократно действие, за периода на забраната и видно от определения в нея срок на забраната за 5 години, към датата на отказа 19.03.2019г., а и към момента на приключване на устните състезания по делото, този 5 годишен срокът все още не е изтекъл, макар и предстоящо. В този смисъл пречката за издаване на виза на

чужденеца, визирана в закона, е налице.

Относно възражението за нарушаване на правото на личен и семеен живот – действително по делото се установява, че жалбоподателят има деца, които са родени в РБългария и не е прекъсвал връзката си с тях, поради което потенциално може да бъде засегнато това му право. Същевременно съгласно чл.8, ал.2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в упражняването на това право е допустима в предвидени случаи и необходими в интерес на националната и обществената сигурност. В случая ограничението е именно с оглед наличие на принудителни административни мерки, налагани в интерес на сигурността на страната. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл.8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства и да позволява повторното събиране на семейства на нейна територия (Решение от 20.06.2002 г. на ЕСПЧ по делото Ал-Н. срещу България). Семейството на жалбоподателя, включващо децата му, биха могли да се съберат на територията на неговата родина и там да упражняват правото на семеен живот и жалбоподателят да отглежда децата си, до момента, в който изтече срока на наложената забрана за влизане в България. Изложените възражения на жалбоподателя и възможността твърдените като накърнени права да се упражняват на територията на другата държава не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплахата за националната сигурност и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, който има правомощието да налага принудителни административни мерки. Съобразявайки се с наложената от компетентния орган принудителна административна мярка, правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а се ограничавя в известна степен и до изтичане на срока на принудителната мярка, предвид поведението на лицето в бъдеще, ако семейството реши да остане в България, като с оглед възможността за неговото ограничено упражняване чрез пътуване и пребиваване на семейството в държавата на жалбоподателя, съдът приема, че следва да се даде приоритет на защитата на сигурността на страната, дадена чрез налагане на принудителната мярка спрямо жалбоподателя.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен съд София – град, I отделение, 6-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б., гражданин на Република А., срещу Отказ за издаване на виза изх.№ ALG 1900075 от 08.07.2019 г., издаден от И. Тотин, на длъжност съветник консул в Посолството на Република България в Алжирската демократична и народна република.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: